

Tri dievčatá,
tri sny a jeden
školský rok

NAJLEPŠIE
KAMOŠKY
NAVEKY

YOLI

Lisi Harrisonová

NAJLEPŠIE
KAMOŠKY
♡ NAVEKY

Lisi Harrisonová

**NAJLEPŠIE
KAMOŠKY**
 NAVEKY

Preložila Denisa Jahičová

Lisi Harrison
GIRL STUFF

Copyright © 2021 by Alloy Entertainment LLC and Lisi Harrison

Published by arrangement with Rights People, London

Cover design © Favoritbuero

Translation © 2026 by Denisa Jahičová

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

alloy**entertainment**

Produced by Alloy Entertainment, LLC

ISBN 978-80-575-0576-1

*Tento román je pre Teba, drahá čitateľka,
lebo baba to má v živote ťažké.
Budte na seba navzájom dobré
a na všetkom sa smejte.*

*Táto kniha je tiež pre Luka
a Jesseho Harrisonovcov,
ktorí si ju však pravdepodobne
nikdy neprečítajú.
(Do chalanských vecí sa radšej
nebudem púšťať.)*

PRVÁ KAPITOLA

Fonda Millerová prilepila obrázok na svoju nástenku a trochu sa usmiala. Bol to poloúsmev, ktorý by si v textovej správe vyžadoval dva emotikony, pretože sa cítila šťastná aj smutná zároveň.

Na fotografii ležala so svojimi najlepšimi kamarátkami Drew Hardenovou a Ruthie Goldmanovou na ich trávniku pred domom a smiali sa, až sa nevedeli nadýchnuť. Urobili ju pred dvoma mesiacmi, ešte v júni, chvíľu predtým, ako ich od seba nelútostne odtrhlo päť bezcitných rodičov.

Predstava, že sa budú musieť rozlúčiť na celé leto, ich tak rozrušila, až si na protest zviazali členky. Kým sa zväzovali, Fondina matka Joan sa ich snažila presvedčiť, že tých osem týždňov ubehne ako voda. Potom sa z vedľajšej cesty zamiešal do rozhovoru Drewin otec.

„Odlúčenie vám prospeje. Najmä preto, že keď sa vrátite, budete chodiť do tej istej školy.“

„Má absolútnu pravdu,“ pridala sa pani Hardenová. „Najlepšie susedokamarátky potrebujú občas prestávky.“

Drew prevrátila orieškovohnedé oči. Asi preto, že nezniesla, keď jej mama kombinovala slová. „Prečo nemôže povedať susedy a najlepšie kamarátky ako normálny človek?“ odfrkla si, čo Ruthie a Fondu rozosmialo ešte väčšmi.

A Ruthini rodičia, nuž, boli v práci a dokončovali veci pred rodinným výletom do Washingtonu. No keby tam boli aj Goldmanovci, povedali by niečo v štýle: *Rieka Poplar je krásna, ale nie je tu dosť kultúry ani rozmanitosti. Je dôležité opustiť našu slnečnú bublinu južnej Kalifornie a preskúmať vonkajší svet.* Také reči mali vždy. Zbožňovali učenie.

Rodičia sa im len snažili pomôcť, no ich slová nemohli zaplniť jamu samoty vo Fondinom žalúdku. Nemohli zabezpečiť, že dlhé letné dni ubehnú ako voda. A nedokázali s ňou ísť do mesta na bicykli na mrazený jogurt. Boli to len slovné náplasti, dobre mienené rozptýlenia, ktoré nikdy úplne nepomáhali.

A tak Fonda, Drew a Ruthie s členkami zviazanými opotrebovaným švihadlom vyrazili veľkými tvrdohlavými krokmi ku koncu svojej slepej ulice. *Zbohom, rieka Poplar, ideme niekam, kde si „najlepšie susedokamarátky“ môžu spoločne užívať letné prázdniny.*

Niekam, kde majú mrazený jogurt zadarmo a neobmedzené množstvo polevy!

No vtom... Bum.

V priebehu niekoľkých sekúnd stratili koordináciu a zviezli sa na Fondin trávnik pred domom. Na druhý deň ich od seba odlúčili.

Teraz, po dvoch mesiacoch, sa Fonda nevedela dočkať, kedy ich opäť uvidí, a dvojnásobne sa nevedela dočkať, kedy uvidia jej nové ultrakultivované vyžehlené vlasy. Už len tri noci...

„Joan, môžeme s tým už prestať?“ spýtala sa Winfrey, Fondina staršia šestnásťročná sestra, ktorá nedávno začala ich matku oslovovať krstným menom. Stála nad kuchynským stolom, nožnice jej viseli z prstov ako stará kabelka. „Začínam mať tej nástenky po krk.“

Dnes si urobila vodičský preukaz (do tretice všetko dobré!) a neprestávala sa naparovať. Ale keď má dievča kaktusovo zelené oči, karamelový melír a tri trofeje za prvé miesto v surfovaní, tak trochu má na to právo.

„Ja už jej mám viac než po krk,“ pritakala Amelia a na dôvažok si pretrela svetlomodré oči. V štrnástich a pol si už našla vlastný, rovnako zastrašujúci postoj, ktorým dávala najavo, aká je cool. Vysoká a ohybná zúrivá hráčka plážového volejbalu dokázala predstierať, že plavky sú kus oblečenia, hoci to boli jej ohnivé

gaštanové vlny a výrazné slnečné okuliare, ktoré z nej robili obľúbenkyňu fanúšikov.

A potom tu bola Fonda. Drobná, s plochým hrudníkom, ktorej sa v duchu páčil nápad s nástenkou s cieľmi do budúcnosti pred návratom do školy. Útržky papiera, čínske jedlo z donášky a vôňa lepidla spôsobovali, že sa jej vnútro chvelo od radosti. Alebo sa možno Fonda chvela preto, lebo prvý raz za celé leto nepociťovala neprítomnosť svojich kamarátok tak, ako človek pociťuje dutú bolesť žalúdka. Nesnažila sa byť zahrnutá do plánov svojich sestier, nepozerala si Instagram a nedávala srdiečka na všetky príspevky s označením *#dobrecasy* od ostatných ani si znova nepustila originálne filmy z Netflixu, ktoré už videla. Dnes večer sa dievčatá Millerové zabávali spolu. Dnes večer Winfrey a Amelia nevolali Fondu vtierka. Dnes večer bola jednoducho súčasťou celku, rovnako ako ony.

„Úprimne, Joan,“ ozvala sa Winfrey a zahryzla do knedličky. „Prečo to musíme robiť?“

„Takéto nástenky nám pomáhajú identifikovať naše ciele,“ odvetila Joan s trpezlivosťou niekoho, kto to ešte nevysvetľoval. Už sa o to snažila dvakrát.

„A prečo to musíme robiť?“

„Ak si tie ciele nedokážeš predstaviť, nemôžeš ich zhmotniť.“

Amelia začala ťukať do displeja svojho telefónu.
„Na to musí existovať nejaká aplikácia.“

„Na čo?“

„Na zhmotnenie cieľov.“

Joan vytrhla Amelii telefón a strčila si ho do vrec-
ka overalu. „Žiadne obrazovky. Zhmotni ich rukami.
Je to obohacujúcejšie.“

„Hej, Amelia, prečo si na svoju nástenku nedáš
obrázok aplikácie na vytváranie násteniek?“ zažar-
tovala Fonda. „Tak ju získaš.“

Nikto sa nezasmial. Namiesto toho sa Winfrey
chytila za brucho a zastonala: „Dáko mi v ňom vrčí.
Ospravedlníte ma?“

„Aj mne,“ pridala sa Amelia s drobným úsmevom.
„Myslím, že to kurča moo šu bolo pokazené.“

S chichotom odbehli preč a zanechali za sebou dve
bezvýrazné nástenky, na jednej bola pokrivená foto-
grafia tropickej pláže a na druhej surfisti vysedáva-
júci okolo vaty.

Väčšina mám by trvala na tom, aby sa vrátili
k stolu, ale Joan, profesorka feministických štúdií na
Kalifornskej univerzite v Irvine, podporovala slobodu
prejavu, aj keď si to samotný prejav nie vždy za-
slúžil.

„Aj ty si zjedla pokazené kurča?“ opýtala sa Joan
Fondy a ponúkla jej tak možnosť odísť, ak chcela.

Fonda pokrútila hlavou. Pretože čo iné by mala robiť v utorok večer? Príležitostné brigády, ktoré ju zamestnávali celé leto, sa skončili. Čo bolo v poriadku. Už nemôže strážiť deti, chodiť so psami na prechádzku či pracovať v stánku s občerstvením na kúpalisku, lebo príde o rozum. Ale Drew a Ruthie sa mali vrátiť až v piatok a škola sa začína nasledujúci týždeň. Takže áno, Fonda hlasovala za nástenku.

Okrem toho jej sestry ju nežiadali, aby s nimi predstierala otravu jedlom. Ako vždy pravdepodobne plánovali vytratiť sa na odlahlú pláž alebo do domu nejakého pekného chlapca. A ako vždy ju tento plán nezahŕňal.

Nebolo to preto, že by ju nemali rady. Išlo o to, že ju veľmi nepotrebovali. V ich očiach bola Fonda ešte dieťa. Nezáležalo na tom, že práve dovŕšila trinásť rokov a bola teda len o necelé dva roky mladšia než Amelia. Kým sa Fondino telo nezmení na ženské, jej sestry budú stále hovoriť veci ako: *Hm, trochu súkromia, prosím* alebo *Tento rozhovor je neprístupný nevyzretým deckám*. Budú si naďalej šepkať a búchať za sebou dverami, keď si do izieb privedú svojich priateľov. Prosiť Fondu, aby za nich urobila domáce práce, keď majú menštruáciu, pričom sa zabudnú poďakovať. Ich nedostatok úcty bolel ako tisíc výstrelů do srdca. Keď boli Drew a Ruthie nablízku, bolelo to

oveľa menej, ale ani vtedy sa Fonda nedokázala zbaviť túžby získať súhlas svojich sestier.

Našťastie Amelia nastupuje na strednú školu a Fonda bude konečne jediná Millerová na základnej škole v Poplari. Chlapci sa jej nebudú vypytovať, na ktorú pláž pôjdu cez víkend jej sestry, a dievčatá, kde jej sestry nakupujú. Všetky otázky smerujúce na Fondu, budú o Fonde. Po chodbách sa nebude potulovať jej staršia, coolovejšia verzia. Aspoň raz bude Fonda tá Millerová, na ktorej záleží. Možno sa jej konečne dostane aj pozornosti od troch dievčat menom Ava, jediných báb na základnej škole v Poplari, s ktorými sa Amelia kedy rozprávala. Fonda si nemohla pomôcť, ale zaujímalo ju, čím sú tri dievčatá s rovnakými krstnými menami a osobnosťami také výnimočné. Na Fondu sa nepozreli ani len raz, také boli zaneprázdnené smiechom a pohadzovaním svojich krásnych hrív.

Do pol desiatej večer Fonda nalepila na nástenku všetko, čo chcela dosiahnuť v siedmej triede. Áno, boleli ju nohy a štípali ranky po porezaní papierom, ale keby zhmotňovanie cieľov naozaj zafungovalo, Fonda bude taká zaneprázdnená ovládnutím školy, že zabudne na to, že sestry na ňu nikdy nemyslia.

V prvom rade by konečne patrila do skupiny priateľov. Do svojej skupiny priateľov. Už žiadne presú-

vanie z jednej partie do druhej ani boj o miesto na obede, ako to musela robiť v šiestej triede, keď Maddie a Kaia, jej najbližšie kamarátky zo základnej školy, prestúpili na súkromnú. Odteraz bude mať Fonda vyhradené miesto a ak sa neukáže, všimnú si to dve osoby. Už to nebude tak, že škole budú vládnuť tri Avy, pretože v skutočnosti jej budú vládnuť Fonda, Drew a Ruthie. Prvý raz v živote budú chodiť do tej istej školy a ukážu Avám, ako vyzerá naozajstné priateľstvo. Zbohom, podrazy, šplhanie po spoločenskom rebríku a snobské zazeranie. Najlepšie susedokamarátky sa chystajú určovať trendy, šíriť radosť a podporovať sa navzájom ako podprsenky s koticami.

Fonda odstúpila od kuchynského stola a obdivovala výstrižky z módnych časopisov na svojej nástenke. Cieľom číslo dva bolo stať sa hlavnou módnou ikonou v siedmom ročníku. Áno, bude si musieť obliecť šaty po svojich sestrách, ale urobí to smelo a odvážne. Preslávi sa miešaním vzorov s bezohľadnou gurážou. Tým strčí všetky Winfrine krátke tričká a Ameliine výrazné slnečné okuliare hravo do vrečka! V meste bude nová influencerka!

„Čo to symbolizuje?“ spýtala sa Joan a ukázala na červený kruh v pravom hornom rohu.

„Moje telesné ciele,“ odpovedala Fonda a jej tvár nadobudla odtieň toho kruhu.

„Aké telesné ciele? Tvoje telo je dokonalé také, aké je.“

Fonda prevrátila oči. „Hovoríš to len preto, lebo si moja mama.“

„Nie,“ nástojila Joan, „hovorím to preto, lebo je to pravda. Každý deň by si mala ďakovať svojmu telu za...“

„Za čo, že je lenivé?“

„Nie, za to, že ťa udržiava zdravú.“

„Tu nejde o zdravie, mami.“

„Povedal niekto, kto nebol nikdy chorý.“ Joan si skrútila divoké kučery do drdola a upevnila ich na hlave čistou paličkou na jedenie.

Fonde stiahlo plochú hrud'. Jej mama mala pravdu, a to sa jej nepáčilo. Alebo sa možno hnevala sama na seba, že je taká povrchná. Ale ako mala byť vďačná za niečo, vinou čoho sa cítila menej dôležitá než jej sestry? Nikdy nechodila s mamou nakupovať podprsenky. Nikdy si nedala ošetriť akné od tej Nemky menom Katrine. A určite ešte nikdy nedostala na večeru škoricové sušienky, keď mala menštruačné kŕče.

„Ja len, že mám trinásť rokov a ešte som...“ Fonda zdvihla pohľad k stropnému ventilátoru a žmurkáním potlačila slzy. Plačú deti, nie tínedžeri.

Joan si zahryzla do pery a bojovala s nutkaním usmiať sa. „Zlatko, väčšina detí v tvojom veku je ne-

istá a bude sa snažiť, aby si sa cítila rovnako hrozne ako ony. Nedaj sa. Lúb sa bez ohľadu na to, čo kto hovorí, a tvoje telo sa vyvinie, keď bude pripravené. Medzitým si váž, kým si dnes, pretože dnes už nikdy viac nebude.“

„Fíha,“ zamrmlala Fonda. „To je vážne deprimujúce.“

Joan s hrejivým úškrnom rozlúskla koláčik šťastia a podala Fonde papier skrývajúci sa vnútri. Stálo na ňom: *Tvoja zlatá príležitosť už klope na dvere.*

Fonda si ho vzala od mamy a znova si ho prečítala. A potom ešte raz.

Ak táto veštba znamenala to, čo chcela, čo potrebovala, aby znamenala, Fonda si založí obľúbenú skupinu kamarátok s Drew a Ruthie, bude určovať trendy v štýle, rástť, rozkvitať a jej sestry s ňou budú zaobchádzať ako s rovnocennou. Ak sa koláčik šťastia nemýlil, mal to byť najlepší rok Fondinho života.

A ak sa mýlí?

Nuž, to jednoducho neprichádzalo do úvahy.